

NGƯỜI VỢ MÙ

Dựa theo bài sưu tầm trên “net”

*Trong chương trình được mang tên:
“Nẻo về của trái tim” trên truyền hình
Một cô gái mù tâm tình,
Điều mình hạnh phúc, muốn trình bạn nghe.*

*Tôn vinh tình nghĩa phu thê,
Dẫu mang khuyết tật, không hề cô đơn.
Cô lên tiếng để tạ ơn,
Đến người phối ngẫu, lo tròn chức năng...*

*

* *

Tôi là kiến trúc sư đầy năng động,
Một năm trước, tôi đang sống hồn nhiên.
Hạnh phúc bên chồng, không chút buồn phiền,
Sáng uống trà, và hàn huyên tâm sự...

Trong không gian yên tĩnh và tình tứ,
Thoáng nhẹ hương thơm hoa sứ bên hiên.
Rất thích hợp để san sẻ niềm riêng,
Khiến đời sống luôn thần tiên, êm ái.

Và ngày tháng cứ êm đềm trôi chảy,
Đến một ngày, tôi cảm thấy bất an.
Mắt mờ đi, không nhìn thấy rõ ràng,
Từ trạm “bus” đến cơ quan làm việc.

Tôi liền được đưa đến ngay bệnh viện,
Để có điều kiện, thực hiện kiểm tra.
Được người bác sĩ chuyên về nhãn khoa,
Sau khi khám, đã tỏ ra thất vọng...

Ông bảo, đây là căn bệnh trầm trọng,
Do thoái hoá, không thể chống trả lâu.
Mà cũng chưa có cách nào chữa đâu,
Cô sẽ sớm bị mù, câu khẳng định.

Thật khủng khiếp với người đang mang bệnh,
Làm sao tôi còn bình tĩnh được đây?
Bao nhiêu giải thích, tôi quên mất ngay
“**sẽ bị mù**” ghi nhớ hoài trong trí.

Không biết các bạn phản ứng sao nhỉ?
Riêng với tôi, rõ cử chỉ yếu hèn,
Tôi bức bối, và gắt gỏng hẳn lên.
Nhất là chồng, khi mình ên đối diện...

Căn nhà giờ đây, không còn thể hiện,
Điều yêu thương, và quyến luyến bên nhau.
Mặc chồng tôi muốn chia sẻ niềm đau,
Anh nói gì, tôi cũng mau nổi giận.

Luôn là có, để cho tôi trút hận,
Anh đành im, và chịu trận thế thôi,
Không muốn nói thêm gì nữa với tôi.
Lệ uống trà, cũng tạm thời chấm dứt.

Trong hoàn cảnh đó, anh nghĩ tốt nhất,
Đừng nói năng gì, gây thất vọng thêm.
Chỉ ngằm quan sát, và tìm hiểu xem,
Làm hết việc nhà, mặc em phản đối...

Nơi tôi làm, cũng cho tôi mở lối,
Giao công việc, không đến nỗi khó khăn,
Nhờ đó, tôi vui bớt đi bản khoăn.
Là phế nhân, như tôi hằng suy nghĩ.

Và cũng giúp cho tôi thêm ý chí,
Bớt mặc cảm, vì khiếm thị của mình.
Tôi cũng dần lấy lại được quân bình,
Vẫn đi làm, không thấy mình vô dụng.

Tôi quyết định, vẫn đi bằng xe buýt,
Vì đường đi, đã quen biết trước đây.
Và đã thành thạo dùng cây gậy này,
Nhất định sẽ không nhờ ai giúp đỡ.

Chồng tôi luôn đề nghị, để ảnh chở,
Tôi không đồng ý, vì sợ nhọc công.
Nơi sở anh làm, đi không thuận đường,
Anh không phản đối, nhưng dường lo ngại...

*Ngã tư đó, rất nhiều xe qua lại,
Em hãy cẩn thận, khi phải băng qua.
Tôi im lặng, không trả lời anh ta,
Và sau đó, chuyện xảy ra tốt đẹp...*

Dường như có đấng bề trên sắp xếp,
Khi tôi nghe, cậu bé lễ phép thưa:
"Xin cô dắt cháu qua đường với nghe"
Tôi rất ngạc nhiên, khi nghe câu đó.

Chắc cậu bé không quan sát tôi rõ,
Nên chẳng biết, tôi không có thấy gì.
Mới lên tiếng, nhờ tôi dắt nó đi.
Mình nên nói, để nó suy nghĩ lại.

Cháu à, giúp cháu thì cô không ngại,
Nhưng cô mù, không biết phải làm sao?
Tôi chưa nói hết, thì nó xen vào,
Cháu biết cô mù, nhưng cao hơn cháu.

*Người ta nhìn thấy cô hơn thấy cháu,
Vậy cô và cháu, nương náu lẫn nhau.
Sẽ không còn ai nguy hiểm nữa đâu,
Nên đều cần đến nhu cầu hợp tác.*

*Cháu là đôi mắt, để cô quan sát,
Cô cao lớn, thì để nhắc người ta.
Thấy được chúng mình, để họ tránh xa,
Thì qua đường không xảy ra nguy hiểm.*

Có ý nghĩ như em, thật là hiếm,
Và điều đó, cũng đã khiến tôi vui.
Thấy mình còn có ích, khi đã đui,
Nó đã giúp cho tôi, người bực bội...

Tôi đồng ý em ngay, không phản đối,
Liền nắm tay, em chỉ lối cùng đi.
Bàn tay bé nhỏ, ấm áp lạ kỳ,
Cho tôi rất an tâm, vì cậu bé...

Nên bất chợt, thấy tôi cười vui vẻ,
Làm ngạc nhiên cho những kẻ qua đường.
Cô gái mù, mà rạn rỡ lạ thường,
Chắc cô được mọi người thương cô lắm?

Qua đường xong, cậu bé buông tay nắm,
Cám ơn tôi, đã thông cảm giúp em.
Và không quên lời dặn dò thêm,
Mai cháu chờ, cô đừng quên cô nhé!

Vừa nói xong, nó chạy đi thật lẹ,
Và tôi thấy lòng mình nhẹ hẳn lên.
Vì nhờ có thằng bé đi cạnh bên,
Giờ chỉ lo, sợ nó quên thì khổ.

Sáng hôm sau, khi tôi vừa đến đó,
Thì thằng bé cũng đã có mặt rồi.
Và cùng nhau lại tiếp tục đi thôi,
Sự sốt sắng, đã làm tôi yên chí.

Nó hứa cùng đi, đến hè mới nghỉ,
Nên mỗi sáng, tôi chú ý đúng giờ.
Để khỏi tốn công em bé phải chờ,
Vì thật lòng, tôi rất nhờ em ấy...

Hai chúng tôi, thân nhau kể từ đấy,
Nói nhau nghe nhiều chuyện, thấy vui ra.
Jimmy tả hình dáng để tôi biết qua,
Tóc nâu, mặt tàn nhang, da hơi trắng...

Nhờ có Jimmy, mà tôi thay đổi hẳn,
Đối với chồng, tôi cố gắng hiểu hơn.
Bớt đi những điều vu vơ giận hờn,
Nhưng thân thiện, thì vẫn còn lãng đãng...

Niềm vui chỉ kéo dài được một tháng,
Vào đúng ngay buổi sáng bãi trường,
Tôi đợi Jimmy để đi qua đường,
Nhưng chưa thấy, bình thường em đến sớm.

Thì chợt, tôi nghe tiếng em gọi lớn,
Cô James chờ cháu, tôi hớn hờ ngay.
Cô cứ tưởng cháu nghỉ học hôm nay,
Không cô, cháu còn một ngày nữa nữa.

*Cháu không muốn làm sai lời mình hứa,
Nhưng ngày mai, cháu sửa soạn về quê.
Ở với ông bà trong mấy tháng hè,
Đành sai lời, vì không về đây được.*

Tôi thấy lo, không còn ai dẫn bước,
Cố trấn tĩnh tinh thần, trước việc này.
Và tò mò, muốn hỏi Jimmy ngay,
“Cháu sai lời hứa với ai đó vậy?”

*Chú không muốn cho cô biết chuyện ấy,
Hôm nay ngày cuối, cháu phải công khai.
Người nhờ cháu giúp cô đó là ai.
Để giải bày chuyện của hai cô cháu.*

*Giúp cho cô có thể hiểu được thấu,
Mà lâu nay, cháu phải giấu chuyện này.
Cô có muốn được nghe cháu trình bày?
Tôi đồng ý với Jimmy ngay tức khắc.*

Vì đó là điều, tôi đang thắc mắc,
Nên hai cô cháu, cùng dắt nhau đi,
Vào công viên, để được nghe những gì,
Mà tôi không thể nào suy đoán được.

Jimmy vừa kể, vừa pha thêm hài hước:
Ngày đầu tiên, cháu gặp được một ông.
Chỉ vào cô, và tự xưng là chồng,
Nhìn cách ông lo lắng, trông tội lỗi.

*Nhưng dắt cô qua đường lại không dám,
Nên nhờ cháu, hãy thông cảm giúp ông.
Sau tai nạn, cô đã đóng chặt lòng,
Chú muốn giúp, mà cô không chấp nhận.*

Và chú ấy còn dạn dò cẩn thận,
Nên khéo léo, để cô giận thì nguy
Nhất là mặc cảm, “**cần người dắt đi**”
Và chuyện chú nhờ, thì nên giữ kín.

*Chú nghĩ là, cháu sẽ biết cách tính,
Nói làm sao tạo uy tín với cô.
Nếu cô từ chối, chú sẽ rất lo,
Ngã tư bận rộn, rủi ro khó tránh.*

*Chú không muốn phải chịu thêm thảm cảnh,
Cô đang buồn, nên cố tránh lời thôi...
Nghe đến đây, tôi xúc động quá rồi,
Và nước mắt đã tuôn rơi lã chã.*

*Thì ra, anh vì em làm tất cả,
Tìm mọi cách, để ổn thỏa cho em...
Và Jimmy, lại tiếp tục kể thêm:
Thấy chú lo quá, không xem thường được.*

*Nên nữ lòng nào để cháu từ khước,
Vội trả lời “cháu làm được không sao”.
Lại còn sốt sắng, vội hứa thêm vào,
“Cháu sẽ giúp, đến khi nào có thể”.*

*Vừa mới nghe lời cháu hứa như thế,
Chú vui mừng, như đứa bé được quà.
Và cô biết chuyện gì đã xảy ra?
Mỗi sáng không riêng cháu, mà chú nữa.*

*Đều có mặt tại chỗ như đã hứa,
Thật là đều đặn, không vắng bữa nào.
Mới thấy được chú lo lắng ra sao!
Chú theo sau, mà không bao giờ nói.*

*Chỉ để mắt trông, và luôn theo dõi,
Qua đường xong, chú mới vội đi làm.
Giữ bí mật, cháu không nỡ cam tâm,
Để chú phải luôn âm thầm chịu đựng.*

*Thật vậy sao!!! Tôi như đang chết sống,
Sao ngu quá!!! không biết những chuyện này...
Nghe tôi than, Jimmy tiếp lời ngay,
Cháu phải nói, vì hôm nay ngày cuối.*

*Không còn cháu, sợ cô sẽ bối rối,
Và không còn dịp để nói với cô.
Cháu mong cô biết, và thấu hiểu cho,
Tình yêu chú thật là vô bờ bến...*

Vậy thì hôm nay chú cũng có đến?
Thì liền nghe, anh lên tiếng trả lời.
Đã nghe hai cô cháu nói hết rồi,
Gương mặt anh ra sao, tôi không rõ.

Chỉ được biết là, liền ngay sau đó,
Một bàn tay đã gấn bó lâu rồi.
Rất nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay tôi,
Thật là ấm áp, và chao ôi quen thuộc!

Anh âu yếm dìu tôi cùng tiến bước,
Từ công viên đến tới trước văn phòng.
Sau ngày hôm đó, tôi đã bằng lòng,
Để anh đưa đón, mà không phản đối.

Và tôi lại còn ngạc nhiên quá đỗi,
Công việc tôi đang làm, là bởi do anh.
Đã cố thuyết phục, để được riêng dành,
Cho tôi vui, biết chưa thành vô dụng...

*
* *

*Những ngày tháng vừa trải qua,
Đã cho tôi, nhận được ra một điều.
Không gì quý bằng tình yêu,
Trong đời sống, có quá nhiều khổ đau.*

*Tình yêu là phép nhiệm màu,
Giúp ta luôn sống bên nhau lâu bền.
Cho nên, xin chớ lãng quên,
Phải luôn trân quý, đừng nên hững hờ.*

*Cám ơn tình yêu vô bờ,
Của người chồng tốt, dành cho vợ mình.
Khi tôi đang mất quân bình,
Bị mù hai mắt, thỉnh linh xảy ra.*

*Thì anh nhẫn nại, ôn hoà,
Tìm ra phương cách, để xoa dịu liền.
Cho tôi quên đi buồn phiền,
Niềm tin khôi phục, ưu tiên lúc này.*

*Anh hành xử rất là hay,
Âm thầm hỗ trợ từng ngày, chẳng than.
Chỉ mong tôi được bình an,
Tinh thần ổn định, mau tan biến sầu.*

*Cách anh suy nghĩ thâm sâu,
Khi niềm tin tôi, như hầu thoái suy
Cám ơn anh, cám ơn Jimmy,
Hai người tôi phải nhớ ghi suốt đời...*

SÁU NGUYỄN